

[Justitsministeren]

grad kan diskutere, om det er i overensstemmelse med barnets tarv, hvor man altså får et skifte fra det ene til det andet.

Jeg har blot villet gøre opmærksom på dette, fordi jeg mener, det er min pligt, at vi i hvert fald ikke får vedtaget noget her i folketinget, som kan fortolkes i forskellige retninger, og som ikke er ganske holdbart efter de synspunkter, der har været fremme fra de flestes side her, men jeg tillader mig derfor også fortsat at opfatte oplægget her som det, fru Lone Dybkjær fremhævede i sin fremsættelsestale: en mulighed for at drøfte problemerne med henblik på det videre arbejde.

Erik B. Smith (S):

Som jeg fulgte med i debatten, må jeg da sige, at jeg er overrasket over justitsministerens konklusion, der gik ud på, at en kvinde skal kunne føde sit barn og alene have forældremyndigheden. Jeg har noteret mig, at et flertal synes at mene, at hvis det skete i et samlivsforhold, måtte der være mulighed for fælles forældremyndighed, men lad det nu ligge. Det er jo ikke mig, der skal konkludere debatten.

Det, der i virkeligheden kaldte mig herop, var fru Lone Dybkjærs bemærkninger. Det er rigtigt forstået, at vi er meget åbne over for forslaget og også ganske positive, men jeg blev noget nervøs, da jeg hørte, at fru Lone Dybkjær sagde, at det, der er vigtigt, er, at den ene part ikke tvinges til at træffe en afgørelse i forbindelse med den som regel meget smertefulde proces, som en separation, en skilsmisse eller en samlivsophævelse er.

Jeg vil gerne være helt sikker på, at jeg har forstået forslaget rigtigt. Det er vel sådan, at forslagsstillerne har den opfattelse, at der faktisk skal træffes et valg om, hvor barnet skal opholde sig, og at i forbindelse med denne beslutning eller aftale, eller hvad man måtte kalde det, må der, hvad jeg i alt fald sagde tidligere, også være nogle konsekvenser forbundet hermed, og det drejer sig specielt om omsorgspligten.

Jeg kan ikke nå mere. Det er vel egentlig også det vigtigste, som jeg gerne vil have et svar på.

Ebba Strange (SF):

Ministeren har da ret. Når man fremsætter et beslutningsforslag i folketinget, er det fak-

tisk med henblik på at få det vedtaget, men det skal da ikke betyde andet – og nu taler jeg naturligvis kun for mig selv og ikke på forslagsstillerens vegne – end at jeg lyttede interesseret til det, ministeren sagde: at hvis man giver en ret, skal den på en eller anden måde også følges op af en pligt, og derfor kan det godt være, at formuleringen i punkt 1 skal ændres.

Derimod er der ingen tvivl om, at vi fra forslagsstillerne er helt enige i intentionerne i det, men derfor kan det godt være, formuleringen skal være anderledes.

Med hensyn til punkt 2 er vi altså enige, men det er også dér, jeg egentlig har oplevet det største modsætningsforhold, og det gælder måske nok især det konservative folkeparti, for det har nok især været fru Lis Møller og justitsministeren, der har påpeget betænelighederne fra deres partis side ved at give fælles forældremyndighed til folk, der ikke er gift med hinanden.

Det kom til udtryk især fra fru Lis Møller, at folk jo bare kunne gifte sig. Hr. Wilhjelm har givet nogle eksempler på, at der kan være grunde til, at folk ikke gifter sig, som ikke har noget med det med børnene at gøre. Derfor er der slet ingen tvivl om, at punkt 2 mener vi helt bestemt, og det vil vi gerne have vedtaget med henblik på at give den melding videre til de mennesker, der sidder og skal udarbejde lovene, og som skal sidde og udarbejde det øvrige baggrundsmateriale for lovene.

Vi mener også indholdet i punkt 1, men om formuleringen skal være lidt anderledes, vil jeg godt vende tilbage til.

Jeg skal også takke for socialdemokratiets positive holdning til forslaget, og jeg mener, vi skal diskutere det videre, for jeg kunne ikke overse i farten, hvordan man deler indholdet i forældremyndigheden, men det kan vi vende tilbage til en diskussion om.

Til fru Lis Møller vil jeg godt sige, at forslaget er ikke overflødigt, mener jeg, i de 90 pct. af skilsmisserne, hvor folk selv finder ud af det. Det er netop alle de tilfælde, hvor folk gerne ville have været fri for at skulle træffe den beslutning, men hvor lovgivningen tvinger dem til det. Og så gjorde fru Lis Møller det, som andre, jeg har debatteret disse ting med, også har gjort: satte et lighedstegn mellem det at have fælles forældremyndighed og det at være deleforældre. De